

[Klaus Hækkerup]

ministeren stolen for døren i ministeriet, eller er det bare nu, han har brug for at gå op og prøve på at lave en fuldkommen lige gyldig sag til noget afgørende i dansk politik? Hvad er egentlig hr. Thor Pedersens holdning til den ansættelse?

(Kort bemærkning).

Per Stig Møller (KF):

Jeg havde ikke tænkt mig at blande mig i denne debat, men jeg vil godt gøre opmærksom på, at den stilling, der blev besat hos mig, var en eksisterende stilling, som var oprettet af min forgænger og altså ikke oprettet til dette formål. Den, der havde stillingen, sagde den op og fik en anden stilling uden for ministeriet, og derefter lavede jeg en rokade i ministeriet. Jeg kan ikke se, at det kan rodes ind i denne her sag – en rokade, der blev brugt til specielle opgaver.

Som hr. Klaus Hækkerup formentlig også er orienteret om, vendte vedkommende tilbage til den stilling, han havde tidligere, da opgaven var løst. Og – uanset hvordan miljøministeren nu sidder og morer sig – så genbesatte jeg den ikke. Men det er da muligt, at hr. Svend Auken har genbesat den; det har jeg ikke gjort.

Kim Behnke (FP):

Selv om der var flere af Tingets medlemmer, der fandt finansministerens tone – ja, nærmest ubehagelig, så må jeg for mit vedkommende sige, at jeg ikke var specielt overrasket. Jeg har tidligere oplevet, hvordan den nuværende finansminister i en stilling som finanspolitisk ordfører for Socialdemokratiet havde den opfattelse, at man i stedet for at have den åbne parlamentariske diskussion i Folketinget passende kunne flytte Fremskridtspartiets indlæg til at blive afholdt i lokaler andetsteds; så slap den nuværende finansminister nemlig for at skulle høre på det. Det var vel den samme mangel på respekt for Folketinget, der var udgangspunkt for finansministerens ubehagelige tone, nemlig at finansministeren nærmest var fornærmet over at skulle stå til ansvar her i folketingsalen for et fremlagt aktstykke.

Det arbejde, der foregår i Folketingets Finansudvalg, er jo en direkte forlængelse af det arbejde, der foregår her i folketingsalen. Folketingets Finansudvalg har som det eneste udvalg myndighed til på forventet efterbevilling

at foretage bevillinger i løbet af finansåret. Det er altså en direkte forlængelse af det arbejde, der foregår her i folketingsalen, og derfor findes der også reglen om, at enkelte medlemmer eller enkelte partigrupper eller flere i fællesskab kan bede om, at sager bliver bragt til forhandling og til foreløbig afgørelse i selve folketingsalen.

Det er hovedargumentet for, at vi i Fremskridtspartiet har ønsket at medvirke til at få denne debat. Vi ønskede, at debatten skulle kunne foregå i fuld åbenhed og ikke som en kort og relativt lukket forhandling i Folketingets Finansudvalg. Vi ønskede, at sagen, nemlig de ekstra bevilgede penge, de ekstra ansatte medarbejdere, kunne forhandles i fuld åbenhed i folketingsalen, og det er det, der sker i dette øjeblik.

Det andet hovedargument for Fremskridtspartiet er, at vi mener, at en regering, hvad enten det er den nuværende eller dens forgænger, i den nuværende politiske situation har som sin fornemste opgave at sørge for – ja, det kan godt være, at det ikke er muligt at sørge for, at de offentlige budgetter og antallet af offentligt ansatte bliver reduceret, men så da i hvert fald at sørge for, at antallet af offentligt ansatte ikke stiger, og at de offentlige budgetter ikke stiger. Begge dele er tilfældet. Af de svar og de oplysninger, vi har fået i Folketingets Finansudvalg, fremgår det tydeligt, at det her er et anliggende, der koster skatteyderne flere penge og betyder flere offentligt ansatte. Begge dele er Fremskridtspartiet inderligt modstandere af, og vi har derfor ønsket, at spørgsmålet kunne komme til forhandling.

Hvis vi tager spørgsmålet om antallet af medarbejdere, er det sådan, at på trods af forskellige mere eller mindre lødige tiltag – det var særlig fra den tidligere regering – i retning af gennem overførsler til aktieselskaber og lign. at prøve at skjule, hvor mange offentligt ansatte der egentlig er, er antallet af ansatte i den direkte centraladministration jo desværre igennem mange, mange år steget for meget. Med yderligere ansættelse af disse årsværk, som den nye regering har brug for, kan vi se frem til, at stigningerne fortsætter uhindret.

Vi mener også, at de to dispositioner, der har betydet, at foreløbig to departementschefer er overgået fra aktivt arbejde som departementschefer til en hensygnende tilværelse som